

III.

Nyári éjszakákon zene hallatszott át a szomszédom házából. Kékes fényben derengő kertjében férfiak és fiatal lányok lebegtek, mint lepkék, suttogás közepette, pezsgő és a csillagok között. A délutáni dagály idején figyeltem vendégeit, ahogy egy tutaj tornyáról fejest ugrottak, vagy napfűdöztek a forró strandon. Két motorcsónakja is szelte az öböl vizét, vízisízőket vontatva maga után a hullámok tetején. Hét végén Rolls-Royce-a szinte menetrendszerűen közlekedett New York és Long Island között, hozta és vitte a vendégeket reggel kilenctől jóval éjfél utánig. Furgonja pedig szorgos, sárga rovarként járt ki minden érkező vonathoz. Minden hétfőn nyolcfős személyzet, köztük egy erre az alkalomra fogadott kertész is, egész napon át szorgosan takarított, sikált, kalapált, bokrokat nyírt, hogy eltüntesse az előző éjszaka nyomait.

Minden pénteken öt láda narancs és citrom érkezett az egyik New York-i gyümölcskereskedésből, s minden hétfőn ugyanez a szállítmány félbevágva és kifacsarva, gúlákba rakva távozott a hátsó kijáraton. A konyhában volt egy gép, amely félóra alatt kétszáz narancs levét facsarta ki, csak kétszázszor meg kellett hüvelykujjal nyomni egy gombot.

Legalább kéthetenként egy egész vendéglátó vállalkozás jelent meg sátorponyvákkal és annyi színes villanykörtevel, hogy Gatsby óriási kertjének fáit karácsonyfákká varázsolhatták. Büféasztalokon halomba rakták a csillogó előételeket, fűszeres, felszeletelt sonkát, feldíszítve mintásan formált színes aszpikkal és különféle saláták-

kal, az aranybarnára sült máj- és pulykapástétomokat. A nagy előcsarnokban igazi rézkorlátos bárt állítottak fel, és zsúfolásig megrakták ginnel, likőrökkel, szíverősítővel, köztük olyan rég elfeledett márkákkal, hogy a legtöbb hölgyvendég még ahhoz is fiatal volt, hogy megkülönböztesse őket egymástól.

Hét órára megérkezett a zenekar, de nem holmi nyavalyás öttagú zenekarocska, hanem egész hangversenydobogót megtöltő, valódi nagy zenekar, oboákkal, harsonákkal, szaxofonokkal, csellókkal, kürtökkel, pikolófuvolákkal, kisebb és nagyobb dobokkal. Ekkor a strandról már visszatértek az utolsó fürdőzők is, és most odafent öltözködnek. A New Yorkból érkezett autók öt hosszú sorban parkíroznak a széles kocsifeljárón. A hallok, a szalonok és a verandák tarka színekben pompáznak, a nők új, soha nem látott frizurákkal kápráztatják a férfi vendégeket, vállukon olyan sálakkal, amelyekről Kasztília sem álmodott. A bár teljes üzemben dolgozik, az inasok tálcákon hordják a koktélokot kinn a kertben; a levegő megtelik csevegéssel és nevetéssel, vadidegen vendégek új barátságokat kötnek, hogy még ott a helyszínen nyomban elfeledjék, s a nők lelkesen csevegnek, holott egymás nevét sem tudják.

A villanykörte fényesebben égnek a leszálló alkonyatban. A zenekar sárga koktélmuzsikába kezd, és a dzsesszénekes hangja mind magasabbra szárnyal. A nevetés percről percre könnyedebben csilingel, és áradva ömlik szét; simogató, vidám szavak hangzanak. A park pázsitján álló csoportok mind gyorsabban cserélődnek, nagyobbra nőnek, ahogy a frissen érkezőktől felduzzadnak, aztán szertebomlanak, majd lélegzetvételyi idő alatt újraalakulnak. A bájaikban bízó ifjú hölgyeket el-

kapja a vándorösztönük. Itt is, ott is kígyózva siklanak a lassúbb mozgású, természetes hölgyvendégek között, s egy gyorsan múló, gyönyörrel teljes pillanatra köréjük seregülő csoport középpontjába kerülnek, majd diadalittasan könnyedén tovasiklanak az arcok, hangok és színek tengerén a váltakozó fényben.

Az egyik ilyen, lidércclángként lebegő leány opálszínű tüllruhában, mintha a levegőben úszna, elkap egy koktélt, gyorsan felhajtja, hogy bátorságot nyerjen belőle, majd a revütáncosoktól ellesett kézmozdulatokkal szólótáncba kezd a gyepen felállított egyik sátor pódiumán. Pillanatnyi áhítatos csendben mindenki ráfigyel, a zenekar vezetője új dallamba kezd, alkalmazkodik a tánc ritmusához, s már futótűzként terjed a hír a vendégek között, hogy a táncos tündér a *Follies* egyik táncosnője, aki Gilda Gray helyett szokott beugrani. És ezzel el is kezdődött az estély.

Biztosra veszem, hogy amikor első ízben voltam jelen Gatsby estélyén, alighanem csak én vagy legfeljebb néhányan voltunk meghívott vendégek. Általában hivatalosan érkeztek a vendégei – egyszerűen csak megjelentek. Kocsijukba ültek, Long Islandre hajtottak, és végül valahogy Gatsby villájának kapujánál kötöttek ki. Mihelyt megérkeztek, valaki, aki ismerte Gatsbyt, bemutatta őket, s nyomban úgy viselkedtek, mintha egy vidámpark vendégei lettek volna. Vannak, akik úgy jöttek és távoztak, hogy Gatsbyvel nem is találkoztak, és mindezt olyan természetességgel tették, mintha belépőjegyük lett volna.

Én azonban meghívót kaptam. Sötétkék egyenruhás sofőr vágott át a házam előtti fűvön szombaton kora reggel, és meglepően hivatalos hangú levelet hozott. Gatsby igen nagy megtiszteltetésnek venné – így szólt a meghí-

vó –, ha aznap este megjelennék az általa rendezett „kis összejövetelen”. Már többször látott, és régen szándéka volt felkeresni, de különféle okok összejátszása eddig megakadályozta ebben – a levelet Jay Gatsby előkelő aláírása zárta.

Fehér flanel nyári ruhában vágtam át a kertjén, röviddel hét óra után. Feszélyezett hangulatban járkáltam a nyüzsgő-mozgó ismeretlenek között – bár néhány arcot felismertem a New York-i vonatról. Nyomban feltűnt, hogy milyen szép számmal voltak jelen angol fiatalemberek, mind kifogástalanul öltözködött, mind egy kicsit kiéheztnek látszott, mind halk, komoly hangon beszélgetett megfontolt, vagyonos amerikaiakkal. Biztos voltam benne, hogy valamit eladtak: részvényeket, biztosítási kötvényt vagy autót. Láthatóan kínos pontossággal tudták, milyen sok pénz van ezen a tájon, és hogy a pénz az övék lehet, ha kellő ügyességgel ejtik ki a megfelelő szavakat.

Megérkezésem után nyomban meg akartam keresni a házigazdát, de az a két-három vendég, akinél érdeklődtem hollétéről, olyan meglepetten bámult rám és olyan határozottan kitért a válaszadás elől, hogy sietve távoztam a koktélos asztal irányába. Ez volt ugyanis az egyetlen hely, ahol nyugodtan ott maradhattam, anélkül hogy céltalan egyedüllétem bárkinek feltűnjön.

Már éppen azon a ponton voltam, hogy zavaromban tökrészegre iszom magam, amikor Jordan Baker jött ki a házból, és megállt a kertbe vezető márványlépcső tetején. Egy kicsit hátradőlt, és megvető érdeklődéssel nézett le a kertbe.

Akár szívesen vette, akár nem, szükségét éreztem, hogy valakihez csatlakozzak, mielőtt elkezdtem volna szívélyes szavakat váltani az utamba kerülő vadidegen személyekkel.